

Na startu jen ti nejdolnější

6. ročník - Praha - Doksy -26. května 1988.

Po posvícení přichází půst (lidová moudrost to praví poněkud vulgárněji). Na pravidelných schůzích CKKV v patronátním hostinci se už od ledna horlivě rokovalo o letošních Doksech, účast se rýsovala opět rekordní, když kdekdo se holedbal, koho přivede na start. Präsident klubu si založil lístek, na němž zaznamenával případné účastníky závodu. Začátkem května záznam vykazoval číslo 18. Snad pod dojmem nezvládnutelné velikosti podniku přišla zdrženlivost některých členů klubu a propagace závodu oproti loňskému roku začala poněkud skřípat. O lidové moudrosti neradno pochybovat, poslední týden před startem se to na präsidentově lístku začalo hemžit škrty. Pár dní před startem lístek hlásil 9. Zvýšené úsilí přišlo příliš pozdě. Na startu se letos sjelo jen 7 nejdolnějších a tento krok zpátky bude určitě ponaučením pro příští ročníky. Samotný plakát, třebaže tradičně burcující a koncepčně perfektní, žádné nové tváře na start nepřivede. Poprvé se jelo pod patronací nového, věhlas rychle nabírajícího klubu CKKV, leč počet účastníků dosahuje sotva polovinu členů klubu a jediná nová tvář na startu, a tvář skutečně svěží, musí být chtě nechtě připsána na účet präsidenta klubu. A oněch 7 odolných ? :

Milan Blažek - Bla	(1956)	6. start	2x vítěz
Vladimír Konůpka – Vlk	(1947)	6. start	2x vítěz
Petr Chrupa - Pech	(1957)	4. start	1x vítěz
Luděk Kokta - Lik	(1954)	4. start	
Břet'a Jelínek - Břej	(1952)	3. start	
Petr Budínský - Budí	(1941)	2. start	
Oldřich Mudra - Olm	(1959)	nováček	

Počasi letos po bratrsky vela žičilo (pozn. překladatele - velmi přálo) cyklistům, tudíž kdo má kolo rád, měl už dlouho před startem najeto. Proběhlo několik zdařilých trénigových dálkových jízd členů CKKV, kde se odkrývaly karty, jak na tom kdo je, byli i takoví, kteří své úsilí tajili a odhalit svou tvář chystali až do samotného závodu. Leč i paní Příroda letos nečekane odhalila svou druhou, rozšklebenou tvář, když chvíli před startem přísně procesala houfec nadšených jezdců. Pár dnů před startem byl Bukovský odhalen jako spálový bacilonosič a po nasazení antibiotik byl na kritickou dobu sesazen z bicyklu. Tím pádem odříká start i posila z jeho stáje. Druhý krutý šleh zasahuje na místě nejcitlivějším, otec a ředitel závodu Michal Kokta, dosud účastník všech ročníků, uléhá v horečkách na lože. Podezření, že tvrdým trénigem, zaměřeným na porážku Vlka Konůpky oslabený organismus podlehl mikrobům, kategoricky popírá (nezpochybňuje jeho tvrzení realizovaná a v šuplíku připravená varianta plakátu s Vlkovou hlavou na těličku hlemýždě???)

A poslední zásah paní Přírody byl příznačný. Martin Mareš by měl obdržet čestný titul Antidoksák. Loňský start svou pneustřelbou opozdil o 50 minut, letošní už jen o 41. Jenže tak nešťastně, že sám, výbušně naladěný, nemohl odstartovat Vraťme se však do Troje, 26. května 1988 v 15:00 hod.

Na startu netrpělivě přešlapuje šestice borců: Břej, Pech, Luk, Budí, Vlk, nováček Olm a řada civilistů v čele s ředitelem závodu, jehož zarostlá, propadlá tvář a pečlivě ovázaný krk nikoho nenechává na pochybách, co dokážou mrchy mikroby. Čestný startér Honza Vinter - Hovi s mírným smutkem zkoumá napjaté tváře závodníků a zároveň listuje měsíci svého cyklistického půstu. Posádka doprovodného vozu, řidič a fotograf Vlastík a zbrusu nový časomíra Míra probírají itinerář i přání jezdců kde co podat na trase. Sympatické ženy, které nesmí chybět u žádného velkého závodu jsou zde také a nasávají předstartovní atmosféru. Čas běží, Ozapáci nikde. Mezitím Pech informuje, že nepojede Pepa Růžička. Jeho neúčast nepatří do do šlehů paní Přírody, spíše malé zkušenosti v souladu studijních a radostných povinností. Ostatně u jeho jména měl president od počátku velký otazník, přesto z jeho nepřítomnosti pociťoval nemalé zklamání.

Start se odkládal a napětí rostlo, stejně jako nedůvěra borců v Ozapáky. Budí a Vlk odcházejí telefonovat na ono pracoviště. Zpráva odtamtud je šokující. Martin Mareš cestou

havaroval a zkrvavený se vrátil do Ozapu. Záhy nato přijíždí na start Bla s otřesnými dojmy a přetrženým lankem zadní brzdy.

Bla: Divil bych se vole, dyby to nebylo na kost, vole... Mik nasedá do svého VW Brouka a odjíždí domů pro nové brzdové lanko, záhy je zpět a stroj roztěkaného Bla je opět schopný provozu. Závodníci se sjíždějí ke startovní čáře. A vtom to přišlo. Do prostoru startu s prudkým brzděním vjíždí fiatka pětistovka a ze střešního otvoru vystřeluje hlava ověčená zkrvavenou plenu, hlava se strnulým úsměvem kolem nedotčených rtů, hlava se ztopořeným poraněným nosem, hlava, z níž jen krví lemované posmutnělé oči, bleskem přelétnuvší seřazený šik startujících, prozradily nesmírné zklamání, hlava smutného rytíře Martina, jenž doslova čelem a nosem vygumoval z asfaltu Stromovky svou druhou účast na Doksech. Co jsou platné ochotné pózy s předrženým úsměvem před náhle oživlými objektivy fotoaparátů, když po chvíli Hovi vypouští prořídilý peloton a on v něm není. Tak aspoň znovu nechává zavlát krvavou plenu kolem hlavy ve střešním otvoru fiatky, když jezdce doprovází v úvodních kilometrech, než zabočí na Bulovku, vstříc několikadennímu martyriu... A to i Mik, přestože vlny horečky lomcují organismem, startuje brouka, Hovi a fanynky nastupují a společně následují galuskáče, pologakuskáče i plně, dle vyhlášky vystrojené kolo Břej, které zatím jen hladí povrch silnice, než přijde to pravé svištění a zrychlený dech a zarputilé šlapání a ... Doksy 88 jsou odstartovány!

Jak jsme se rvali s km:

01 - výjezd na magistrálu. Na čele Břej, Vlk dezorientuje celou skupinu výkřikem – do levého pruhu – leč nadávky vyřklé z pln hrdel jej zahánějí na konec pole. Peloton volným tempem pokračuje správnou cestou, idyla cykloturistické vyjížd'ky, nastolená hned po startu, zatím vyhovuje všem.

02 – odbočka k Bulovce. Hurónským řevem se s jezdci loučí ověčený Mama, peloton je naposledy jakž takž pohromadě, na chvostu přes mírné tempo viditelně trpí Luk a také Bla!

03,5 – čerpací stanice – Budí hlučně vyčítá Břej křížení dráhy, zapomíná však, že v cyklistice, stejně jako v přírodě (viz tah divokých husí) platí pravidlo redukce jízdy dle jezdce před sebou, jenž nemá oči na zadku. Roztrpčený Břej záhy nato zvolňuje a nechává vedoucí skupinu mizet v nedojezdu. Luk a Bla již ztrácejí.

05,5 - na vrcholu stoupání je vedoucí čtveřice zastavena světelným signálem a dvě minuty čeká na zelenou mezi autobusy MHD. Odpadlíci i přesto stále v nedohlednu.

07 – sjezd za d'áblickým hřbitovem. Vedoucí čtveřice Pech, Olm, Vlk, Budí se konečně probouzí do tempa a pravidelným střídáním rozjíždí opravdový závod. Po minutě projíždí osamocený Břej, viditelně se těší, až se spojí s Bla a Luk, ti na něj zatím ztrácejí 2:23 min.

10 – Březiněves – ve stoupání mírně ztrácí Budí, brzy však dokazuje, že na čelo patří.

16 – Za Líbezníci. Mik se loučí se svým závodem dokumentární fotografií vedoucí čtveřice. Táhne Olm, následují Pech, Vlk a Budí. Zbývající jezdci už pohromadě, leč s velkou ztrátou.

20 – Byškovice. Vedoucí čtyřka svornou spoluprací a zvýšeným úsilím vymazává časový dluh z turistického úvodu. Terén ani tempo nedovolují žádné pokusy o únik. Trojice za nimi se rovněž shodla v určeném tempu.

27 – Kelské vinice – rychlostní prémie:

1. Olm 50:51 min.
2. Pech -,-
3. Vlk -0:07
4. Budí -,-

Dále skupina Luk, Bla, Břej – 10:14 min.

Pech se dopustil první a poslední jezdecké chyby v závodě, nastoupil příliš brzy před cílem prémie, jeho nástup zachytil Olm a v těsném závěsu číhal na svou příležitost. V pravou chvíli

šel do čela a vymazal Pechovu loňskou suverenitu vyhrát, co se dá. Takhle se presentoval letošní nováček a Budí s Vlk musí vyvíjet maximální úsilí, aby oba spurtery dojeli.

32 – Mělník, odbočka na Kokořín. Značně nepřehledná dopravní situace na křižovatce zavinila, že Budí, jedoucí na konci skupiny ztratil cenné metry. Jezdci před ním se vzdalují.

34 - Mělník, odbočka na Č.Lípu. Budí si viditelně oddechnul, čtveřice je znovu pohromadě, tempo vysoké.

37 – Vehlovice. Vedoucí čtyřka se blíží k železničnímu přejezdu. Vlk plánuje svůj první pokus o únik ve stoupání za přejezdem. Výstražná červená světla začínají blikat. Olm s výkřikem – Klucí to stihnem – vyráží kupředu a získává náskok. Přeletí přejezd, ostatní s maximálním úsilím jej následují. Ve stoupání pochopitelný oddech, na únik žádné pomýšlení.

40 – Liběchov. Každoroční občerstvovací stanice je bez povšimnutí míjena, nikdo nechce vypadnout z nasazeného tempa a všichni se těší na nejhezčí úsek závodu. Co však chybí, je doprovodný vůz, co měl zde zaznamenat mezičas.

42 – Želízky. Pech a Olm stupňují tempo, Vlk se v duchu vrací o rok zpět a za osadou hledá místo „spadlé pumpičky“. Budí poznenáhlu krátí své účinkování na špici.

48 – Chudolazy. Vedoucí skupina kroutí zatačky, tempař Olm rozkošnický vychutnává malebné údolí a štědře nabízí soupeřům svou vizitku podepsanou strojově pravidelným kmihem bez známky námahy, vizitku soupeřům do vrásek. A Budí se už na špici nehrne, jeho rty zatím neslyšně přemílají jakousi zaklínací formulku, je ticho, jen galusky sviští.

51 – Medonosy. Trojice odpadlíků staví v restauraci na občerstvení. Co se děje na čele neví ani doprovodný vůz, který se konečně prodral před kolonu spřátelených vojsk a tryskem pádí kupředu.

53 – Bukovec. Asociace na Buko se sama vnucuje, kdy zase pojedete s námi, legenda, nyní bacilonosič? A nejhlubší vráska mizí, po šestadvaceti kilometrové absenci se objevuje doprovodný vůz a vedoucí skupina dostává z okénka vykřikované informace, jaké potíže byly a jak propastná je ztráta pronásledovatelů. Náhle je pryč ticho, Olm slibuje, že v prvním stoupání odpadne, jak dva vepříky, co přes zimu spořádal potáhne za kolem, Pech i Vlk skepticky oponují a Budí, ten už dlouhou chvíli nestřídá a monotónně pravidelně vykřikuje: Vy máte najeto!!! Blíží se Deštná, první skutečný kopec, opět je ticho, když zezadu znovu zazní: Vy máte najeto!!!

58 – vrchařská prémie za Deštnou:

1. Pech 1:51:10
2. Vlk - 16 sek.
3. Olm - 40 sek.
4. Budí 1:40 min

V zatačce za Deštnou se naposledy ozvalo – vy máte najeto!!! Budí zůstává zpět a bojuje s kopcem i s křečí. Olm plní slib, statečně táhne tatíkovy vepříky, Pech a Vlk mu nemilosrdně mizí v kopci. Tam přijímají občerstvení z doprovodného vozu a polykajíce, sjíždějí do Dubé. Pech: Musíme máknout, nebo nás Olda zase dojede... Oba se však živí dál...

60 – Dubá – v úpatí kopce hurónské: A mám vás!!! Vylekaný Vlk se ohlédne, Olm je na doslech. Takže konec relaxace a opět tvrdě do pedálů. Pech se definitivně vzdaluje, Olm znovu proklíná chutná prasátka. Doprovodný vůz již nemůže déle čekat na druhou skupinu a uhání k cíli.

63 – kopec do Vrchovan. V čele Pech, Vlk měří svou ztrátu, zatím činí jen 18 sek., Olm už není v dohledu.

68 – Zbyny. Každý už jede za své. Vítr vůbec není spřátelený a tempo se zdá hlemýždí. Vlk občas zahlédne borce před sebou, jenže tak daleko, že v tomhle větru už je to jasný vítěz. Za sebou na dohled nikdo, ostatně být druhý je také parádní pocit. Ještě pár minut, jenže nekonečných minut, na pokraji křečí...

72 – Doksy. Pech jása podruhé. Čas je znovu rekordní, přestože on chtěl víc. Prokletý turistický začátek, prokletý vítr. Záhy je tu Vlk, poprvé v historii druhý, ale v téhle konkurenci má radost, jako by zvítězil. Holt roky přibývají... Dojíždí Olm a hned se zajímá o ztrátu. Časomíra Míra měří všem spravedlivě. Pak je tu Budí, vyoperované křečové žíly dostaly zdatné nástupce. Pak dlouhý klid. První jezdcí odjíždějí do kempu potvrdit zajištěné noclehy. Břej na svém

vystrojeném kole potvrdil své ambice, že by slušel i vedoucí čtyřce. Luk v závěru překvapil, jak razantně odsoudil dvojnásobného vítěze Bla do role posledního.

Konečné pořadí závodu Praha – Doksy 1988:

1. Petr Chrpa	2:14:52 hod.	prům. rychl. 32,03 km/hod
2. Vlad. Konůpka	- 0:48 min.	
3. Olda Mudra	- 2:23	
4. Petr Budínský	- 9:08	
5. Břet. Jelínek	- 30:08	
6. Luděk Kokta	- 37:31	
7. Milan Blažek	- 45:37	

Máme tedy nový traťový rekord, dokonce o téměř 10 minut lepší loňského, bude-li to takhle pokračovat, pokoření vloni avizované hranice dvou hodin by mohlo přijít v roce 1990. Jenže co na to naše stárnoucí schránky s prudce odumírajícími buňkami svalové hmoty, budou mít morálně-volní vlastnosti stále navrch? Když poměrně mladá krev se staví poněkud laxně? Neboť jedině poměrní mladíci Bla a Luk nedokázali letos zlepšit své časy z minulých ročníků.

Bla v přípravě tvrdě bojoval s nadváhou a v tomto nerovném boji nakonec podlehl. V samotném závodě tento handicap čestně donesl až k úpatí prvního kopce a zde kapituloval podruhé. Zazněl názor, že Bla své účinkování v tomto slavném závodě zabalí. Jenže to by bylo to nejsnazší, co by mohl udělat, a navíc nedůstojné dvojnásobného vítěze a jednoho ze dvou posledních mohykánů, co jeli všechny ročníky.

Luk s kolem stále jen koketuje a s přibývajícím věkem nemůže počítat s tím, že mu to pojede jako dříve. Fyzické proporce jej přímo předurčují jezdit špici, leč hledání skulinek v neustálém zaneprázdnění zkusit si to předem a vydat se třeba dále z obvodu Prahy 8, je jeho podstatná slabina.

Jedině Břej může být letos zklamaný. Po kontroverzi s Budí příliš brzo opustil vedoucí skupinu, pro niž by byl určitě přínosem, a protože mezičlánkem mezi vedoucími a propastně ztrácejícími by musel jet sám, zbyla mu jen selanka vzadu a teprve v závěrečných kopcích ukázal, co v něm opravdu je.

Budí, stařešina závodu, letos zmítán životními problémy i touhami, předem i během závodu připomínal, jak zanedbal přípravu. Přesto zajel čas, který by jej v loňském ročníku postavil na stupeň nejvyšší.

Nováček Olm je největším příslibem do budoucnosti. Jako první nováček dokázal zvítězit alespoň v rychlostní prémii a jeho bezkonkurenční lehkost jízdy v rovinách naznačuje, že až se přestane cpát domácím vepřovým, bude boj o vítěze daleko urputnější.

Vlk i Pech absolvovali 5 dnů před startem stokilometrový závod K. Vary – Unhošť a ukázalo se, že nasáli tu správnou atmosféru velkého závodu a pak ji přenesli i na Doksy. Přestože oba zápolili s nachlazením z onoho studeného závodu. Navíc Pech rozhodně vstoupil do stavu manželského a snad přehnaným plněním manželských povinností poněkud zanevřel na kolo. Ale na všechny ostatní to stačilo. Bude to stačit i příště? Na to dá odpověď Olm a další účastníci klání Praha - Doksy 89. A je v možnostech věhlasného CKKV, aby nás na startu stálo více než letos.

Co na Doksy 88 zneuznaný, věčný reportér Vlk,

nezbytná rekvizita závodu, jemuž pero z ruky nevytrhne ani maximální nepřízeň osudu? Závodníci večer v restauraci kempu, poté se přesouvají na terasu a u dlouhého stolu pilně doplňují ztracené tekutiny, povídají a dobrou vůli spolu mají. Nikdo nevnímá chmurnou postavu opodál, co ostržím zrakem hledá skulinku, kudy ostrým perem vniknout do uzavřené společnosti. Pak se borci přesunuli do chatky, kde čekala basa smíchovské desítky a desítky ještě neprobraných témat. V útrokách pračlověka Janečka Budí ukrutně zahřmělo, a hle, ve dveřích stanul rozpačitý reportér Vlk. Zaslechnuv Janečkovu ospravedlnění – vy tu budete

kouřit, takže můžu vypouštět střevní plyny (tento výrok redaktor Vlk poněkud učesal, snad kvůli cenzuře) – pomyslel si: Jak je ještě na tomto světě veselo!

Pech: Helou reportérskéj! Ty eště žiješ? Tak vem místo, pivo a pero a piš si: Navzdory objektivním potížím jsem nesmírně šťasten, že jsem opět vyhrál a vyrovnal se slavným postavám, co také vyhráli dvakrát, jen vrozená skromnost mi velí dál se před nimi sklánět a říkat – bohužel, chlapci, neboli jinými slovy, letos jsem toho moc nenajezdil, ale přeci si nemyslíš, že bych někoho z těch stařešinů, co se na mne nejmoc chystali, nechal vyhrát? Doufám, že je to to pravé, co by z tvého pera stejně vypadlo.

Rep. Vlk: Vřelé díky a vřelé gratulace, vítězi. Čekal jsem spíš větší důraz na ty objektivní potíže, ale musím s uznáním ocenit vaši vtipně výstižnou charakteristiku.

Pech: Jo, vtipná kaše, to je moje, té jsem se něco najedl. Ale teď bych si dal radši voďoura.

Rep. Vlk: Pane Budí, posed'te chvíli. Chci vzdát hold vašemu výkonu v tak pokročilém věku.

Budí: Tý Karle, mám ti jednu navalit??? Radši tam napiš, že oni mají pokročile najeto. Lájoš má 5 tisíc, támhle Ištván 3 tisíce.

Rep. Vlk: Promiňte, nevšimnul jsem si, že letos startovali i naši maďarští přátelé!

Budí: Ty jsi Jouza, s tebou se nebavím.

A Budí skočil na váleudu, jediným trhnutím rozevřel okno a jal se močit do měsícem prostříbřené květnové noci... Jak prostý a jadrný je ten život, potísící se diví rep. Vlk a nenápadně krouží kolem nováčka závodu, aby v pravou chvíli rozvinul síť.

Rep. Vlk: Gratuluji, to vítězství na prémii, to byla klasická lekce. A vaše pocity?

Olm: Nikdy nebudu litovat, že jsem přijal pozvání na tento gigantický závod napříč kontinentem.

Rep. Vlk: Takže opojná atmosféra tohoto závodu už zatnula drápky i do vaší duše?

Olm: Pojedu znovu a rád. Jen nechápu, proč mi ten pračlověk vyčítá, že jezdím na kole víc než on. Jedl jsem určitě víc než on.

Rep. Vlk: To víte, malichernosti jeho věku. Ale teď mi promiňte, vidím, že můj jmenovec právě dopil a šátrá po další flašce, to bude nejlepší chvíle pro seriózní rozhovor.

Záv. Vlk: Pivo poněkud zteplalé, pocity mírně zvětralé a víc proč, Vlku? Protože tu letos není Mik, s ním jsem se chtěl poměřit, když Pecha jsem pasoval na doživotního vítěze a Olm měl být taky přede mnou.

Rep. Vlk: Četl jsem ve vaší kronice takový povzdech o pravěku...

Záv. Vlk: Myslíš to Mikovo staromilské povídání? A myslíš, že kdybychom se na start postavili každý s 0 najetými km, s vystrojenými koly, že by pořadí bylo jiné?

Rep. Vlk: Já nemyslím, jen znamenám fakta a pocity zúčastněných.

Záv. Vlk: Tak znamenej dál a věz, že nikdo neměl tak výrazně dobré kolo, aby to bylo výhodou, na těch vystrojených bychom se na trase leda trápili o nějakou čtvrt hodinu dýl. A kdo rád jezdí, neohlíží se na propocená trička či rezavou štangli. Tekutiny se potom tak příjemně doplňují tímhle ušlechtilým mokem. Tobě snad nikdo nevyčítá, když napíšeš lepší reportáž, že rád a hodně píšeš.

Rep. Vlk: Ehm, chmm, no tohle nechme stranou. Ale třeba ty váhy součástek.

Záv. Vlk: Podívej, básník ve chvíli, kdy nemůže být se svou milovanou, zpěvně popisuje její krásu, bohatost ducha a rozkošnický pátrá v záhybech jejího nitra! Já když nemohl jezdit, tak jsem za dlouhých dnů a nocí v kotelně rozebral kolo na součástky, ošetřoval je a protože byla v dosahu i váha, tak jsem je zvažil. To pak pouhým součtem zjistíš, že pravěku ses stejně moc nevzdálil a promýšlíš, co ještě vylepšit, jako ten básník po napsání své poémy prohlédne, zda ta jeho vyvolená je hodna nesmrtelnosti, kterou jí svým géniem poskytne.

Rep. Vlk: Člověče, spojení cyklistika – poezie, nevídané! Nechceš si vyměnit role?

Záv. Vlk: Dík, já bych se možná neztratil, ale ty na svých tenkých nožičkách? Rozhlédni se kolem!

Rep. Vlk: Dobrá. Ještě poslední otázku. Nemrzí tě, že vás letos bylo zase málo? Zrovna, když tě udělali předsedou toho vašeho věhlasného CKKV?

Záv. Vlk: Dík, kritický šleh za kritiku. Samozřejmě mne mrzí hlavně neúčast Mika, pak Peru (Pepa Růžička), v němž jsem viděl spřízněnou soutěživou duši. Z další absence Buko taky

nemám radost, a nakonec Mama, toho jsem tajně tipoval na čelní umístění – ale tady máš Bla, ten ti o jeho cyklistické lehkomyšlnosti poví víc.

Rep. Vlk: S radostí zaznamenám. (S dychtivě rozevřeným blokem usedá vedle Bla, jehož zachmuřená tvář prozrazuje urputný niterní boj, nostalgie někdejšího krále, s touhou odklidit se ze scény, kde je minulost zastíněna bujarostí dávných outsiderů.)

Bla: V kanceláři si vypůjčil (Mama) drahé západní sluneční brýle a obavy půjčujícího rozmetal rčením – to bych musel padnout přímo na hubu; a za 10 minut poté na tu hubu přímo padnul. Batoch na záda si pověsil jen na jednu kšandu, ten se mu cestou smýknul do předního kola a následky jste viděli sami.

Rep. Vlk: Skutečně smůla. Ale jinak pane Bla, vaše pocity z letošního účinkování a jak vidíte v budoucnu svůj come back?

Záv. Vlk: Promiň Vlku. Jeho niterní boj ho nech dobojovat samotného. Nyní já jednu otázku: Nemrzí tě, že si na veřejnosti škrtněš jen jednou za rok, při našem závodě?

S ukrutným zahřměním v útrokách pračlověka Janečka se rep. Vlk zjevil, s dalším zahřměním se náhle ztratil. Jen nikdo nezpozoroval jeho shovívavý úsměv, protože nikdo nevěděl o slibu Švů, že v budoucnu jej udělá šéfredaktorem časopisu „Jekl 1,5“, který Švů v Ozapu chystá. S jedinou podmínkou – Rep.Vlk svým břitkým perem zničí všechny protikandidáty ve volbách ředitele Ozapu. To bude už v příštím životě Švů a ten slíbil, že v příštím životě se opět postaví na start. A břítké pero, to Rep.Vlk má. Takže v příštím ročníku se těšíme na Švů i šéfredaktora Jeklu jedenapůlky Vlka.

J.V.J.Kotě Věhlasný
květen – září 1988